

Írta: Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

A Szentlélek irányításával

Mindannyiunkat irányíthat a kinyilatkoztatás lelke és a Szentlélek ajándéka.

400 év telt el a Biblia Jakab király-féle változatának kiadása óta, amihez jelentős mértékben hozzájárult William Tyndale, aki nagy hős a szememben.

Az anglikán papsági vezetés nem akarta, hogy hétköznapi angol nyelven kiadják a Bibliát. Egyik helyről a másikra üldözték. Ő azt mondta nekik: „Ha Isten megkíméli az életemet, akkor nem telik bele sok idő, és a szántóvető fiú jobban fogja ismerni a szentírásokat, mint Önök.”¹

Tyndale-t elárulták, és Brüsszelben több mint egy évre sötét, fagyos börtönbe zárták. Ruhája rongyokban lógott. Könyörgött fogvatartóinak, hogy adják oda a kabátját, a sapkáját és egy gyertyát, mondván: „Igcensak unalmas egyedül ülni a sötétben.”² Megtárgadták tőle ezeket. Végül kihozták a börtönből és egy hatalmas tömeg előtt megfojtották, majd máglyán elégették. William Tyndale munkája és vértanúhalála azonban nem volt hiábavaló.

Mivel az utolsó napi szentek gyermekeit ifjúságuktól fogva megtanítták a szentírások ismeretére, bizonyos mértékben betöltik William Tyndale négy évszázaddal ezelőtti próféciját.

Ma a szentírásaink a Bibliából és a

Mormon könyvből állnak, amely egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról, valamint a Nagyértékű gyöngyből és a Tan és a szövetségekből.

A Mormon könyve miatt gyakran mormon egyháznak is neveznek minket. Mi nem vesszük zokon ezt a megnevezést, de valójában nem fedik a valóságot.

A Mormon könyvében az Úr újra meglátogatta a nefitákat, mert nevében imádkoztak az Atyához. Azt kérdezte tőlük:

„Mit szeretnétek, mit adjak meg nektek?

És ők azt mondták neki: Urunk, szeretnénk, ha megmondanád nekünk azt a nevet, amelyen ezt az egyházat nevezzük; mert szóváltások vannak a nép között ezen dolgot illetően.

És az Úr azt mondta nekik: ...miért van az, hogy zúgolódik és vitatkozik a nép ezen dolog miatt?

Nem olvasták talán a szentírásokat, amelyek megmondják, hogy Krisztus nevét kell magatokra venni...? Mert ezen a néven szólítanak majd benneteket az utolsó napon. [...]

Tehát amit csak tesztek, azt az én nevében tegyétek; tehát az én nevében nevezzétek az egyházat; és az én

nevében szólítsátok az Atyát, hogy érterem megáldja az egyházat.

És hogyan lehetne ez az én egyházam, ha nem az én nevémen nevezetitek? Mert ha egy egyház Mózes nevére nevezetitek, akkor az Mózes egyháza; vagy ha egy ember nevére nevezetitek, akkor az egy ember egyháza; de ha az én nevémen nevezetitek, akkor az az én egyházam, ha úgy léssen, hogy az én evangéliumomra épül.”³

A kinyilatkoztatáshoz hűen Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának nevezzük magunkat, nem mormon egyháznak. Az egy dolog, ha mások a mormon egyházként utalnak az egyházra, vagy mormonokként ránk, de egész más az, ha mi magunk tesszük ezt.

Az Első Elnökség kijelentette:

„Egyre fontosabbá válik az, hogy a kinyilatkoztatott nevet, vagyis Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza (T&Sz 115:4) elnevezést használjuk, mert felelősek vagyunk a Szabadító nevének egész világon történő hirdetéséért. Ennek megfelelően azt kérjük, hogy az egyházra utalva, amikor csak lehet, használjuk annak teljes nevét. [...]

Az egyháztagokra utalva ezt javasoljuk: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai. Rövidített változatként előnyben részesítjük az utolsó napi szentek elnevezést.”⁴

Utolsó napi szentekként „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és próféciaink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért”⁵.

A világ úgy nevez minket, ahogy kedve tartja, de beszédünkben mindig emlékezzünk rá, hogy *Jézus Krisztus* Egyházához tartozunk!

Egyesek azt állítják, hogy nem vagyunk keresztények. Ők vagy

egyáltalán nem ismernek minket, vagy félreértenek.

Az egyházban minden szertartást Jézus Krisztus felhatalmazásával és nevében végzünk.⁶ Ugyanaz a szervezetünk, mint az ősi egyházé volt, apostolokkal és prófétákkal.⁷

Az ősi időkben az Úr elhívott és elrendelt tizenkét apostolt. Később elárulták és keresztre feszítették Őt. Feltámadása után a Szabadító negyven napon át tanította a tanítványait, majd felment a mennybe.⁸

Valami azonban hiányzott. Néhány nappal később a Tizenkettek összegyűltek egy házban, és „lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat... [K]ettős tüzes nyelvek... [ültek] mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel”⁹. Apostolai ekkor már hatalommal rendelkeztek. Megértették, hogy az egyház megalapításához nélkülözhetetlen a Szabadítótól kapott felhatalmazás és a Szentlélek

ajándéka. Parancsot kaptak, hogy kereszteljenek és adományozzák a Szentlélek ajándékát.¹⁰

Idővel eltűntek az apostolok és az általuk viselt papság. Vissza kellett állítani a szolgálati felhatalmazást és erőt. Az emberek évszázadokon át várták a felhatalmazás visszatértét és az Úr egyházának megalapítását.

1829-ben Keresztelő János, valamint Péter, Jakab és János apostol visszaállították a papságot Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek. Most az egyház minden érdemes férfitagját elrendelik ebbe a papságba. Ez a felhatalmazás, valamint a Szentlélek vele járó ajándéka, amelyet keresztelkedés után minden egyháztagra ráruházunk, megkülönböztet minket a többi egyháztól.

Egy korai kinyilatkoztatás azt mondja, hogy „minden ember az Úristennek, méghozzá a világ Szabadítójának a nevében szólhasson”¹¹. Ma az egyházban folyó munkát hétköznapi férfiak és nők végzik, akik elhívást

kapnak az elnöklésre, a tanításra és a szolgálatra, amelyben támogatjuk őket. Az elhívottak a kinyilatkoztatás hatalmának és a Szentlélek ajándékának útmutatása által ismerik meg az Úr akaratát. Lehet, hogy mások nem fogadják el az olyan dolgokat, mint a prófécia, a kinyilatkoztatás vagy a Szentlélek ajándéka, de ha kicsit is meg szeretnének érteni minket, akkor érteniük kell, hogy mi elfogadjuk ezeket.

Az Úr már jóval azelőtt kinyilatkoztatott Joseph Smithnek egy egészségtörvényt, a Bölcsesség szavát, mielőtt ezeket a veszélyeket ismerte volna a világ. Ez arra tanít mindannyiunkat, hogy kerüljük a teát, a kávé, az alkoholt, a dohányt, és természetesen mindenféle kábítószer és szokásformáló dolgot, amelyek szüntelenül a fiataljaink előtt vannak. Akik engedelmeskednek ennek a kinyilatkoztatásnak, azt az ígéretet kapják, hogy „egészséget kapnak a köldökükbe és velőt a csontjaikba;

És bölcsességre és a tudás nagy-szerű kincseire találnak rá, méghozzá rejtett kincsekre;

És futnak és nem lesznek fáradtak, és járnak és nem lankadnak el.”¹²

Egy másik kinyilatkoztatásban az Úr erkölcsiségre vonatkozó normája megszabja, hogy az élet teremtésének szent erőit védeni kell, és csakis férfi és nő, férj és feleség között használhatók.¹³ Ezen erő helytelen használatánál csak az komolyabb vétek, ha valaki ártatlan vért ont vagy megtagadja a Szentleket.¹⁴ Ha valaki áthágja a törvényt, a bűnbánat tana megtanítja, hogyan törölje ki e vétek hatásait.

Mindenki próbára tételük. Lehet, hogy valaki nem tartja igazságosnak, ha ki van téve egy bizonyos kísértésnek, de igazából ez a halandó élet célja – a próbatétel. A válasz pedig mindenki számára ugyanaz:

mindenféle kísértésnek ellen kell állnunk, és ellen is tudunk állni!

„A boldogság nagyszerű terve”¹⁵ a családi életre összpontosít. Az otthon feje a férj, az otthon szíve pedig a feleség. A házasság pedig egyenjogú partneri viszony. Az utolsó napi szent férfi felelősségteljes, családszerető ember, aki hű az evangéliumhoz. Törődő, odaadó férj és apa. Tiszteletben tartja a női mivoltot. A feleség támogatja férjét. Mindkét szülő elősegíti a gyermekek lelki növekedését.

Az utolsó napi szentek azt tanulják, hogy szeressék egymást és őszintén bocsássanak meg egymásnak.

Az én életemet megváltoztatta egy szent életű pátriárka. Feleségül vette a kedvesét, akivel mélységesen szerettték egymást, és hamarosan első gyermeküket várták.

A csecsemő születésének éjszakaiján komplikációk léptek fel. Az egyetlen orvos a vidéket járta valahol, betegekkel törődött. Sok óras vajúdás után egyre reménytelenebbé vált a kismama állapota. Végül megtalálták

az orvost. A vészhelyzetben gyorsan cselekedett, hamarosan megszületett a kisbaba, és úgy tűnt, elmúlt a válság. Néhány nappal később azonban az ifjú édesanya belehalt abba a fertőzésbe, amit egy másik otthonban kezelt aznap este az orvos.

A fiatalember világa összeomlott. A hetek múlásával gyásza egyre mélyült. Alig gondolt másra, és keserűségében fenyegetővé vált. Kétségtelen, hogy ma pert indított volna orvosi műhibáért, mintha a pénz bármit is megoldana.

Egy este kopogás hallatszott az ajtaján. Egy kislány állt ott, aki mindössze ennyit mondott: „Édesapám szeretné, ha átjönne. Beszélni akar Önnel.”

Az „édesapa” a cövekelnök volt. A bölcs vezető tanácsa egyszerű volt: „John, ne foglalkozz vele! Bármit is teszel, nem fogja visszahozni őt. Bármit teszel, attól csak rosszabb lesz. John, ne foglalkozz vele!”

Ez volt az én barátom próbatétele. Hogyan is hagyhatná annyiban? Borzasztó hiba történt. Küzdött, hogy

összeszedje magát, majd úgy döntött, hogy engedelmes lesz, és követi ennek a bölcs cövekelnöknek a tanácsát. Nem foglalkozik vele.

Azt mondta: „Öreg ember voltam, mire megértettem és végre beláttam, hogy a szegény vidéki orvos, aki túl sokat dolgozik, aki nincs megfizetve, és rongyosan egyik betegtől a másikhoz szalad, kevés orvossággal, kórház nélkül, kevés eszközzel küzd azért, hogy életeket mentsen, nagyrészt sikerrel. A válság pillanatában érkezett, amikor két élet is veszélyben forgott, és késedelem nélkül cselekedett. Végre megértettem!” Azt mondta: „Egész életemet tönkretelhettem volna, és mások életét is.”

Sokszor megköszönte az Úrnak térdre ereszkedve a bölcs papsági vezetőt, aki egyszerűen csak azt tanácsolta: „John, ne foglalkozz vele!”

Látunk magunk körül egyháztagekat, akik megsértődtek. Vannak, akik az egyház történetében vagy vezetői életében történt események miatt sértődnek meg, aztán egész életükben szenvednek emiatt, mert nem tudnak túllépni a mások által elkövetett hibákon. Nem hagyják annyiban. Inaktívításba zuhannak.

Ez a hozzáállás némiképp hasonlít ahhoz, amikor valakit eltalál egy bunkósbot. Megsértődik, felveszi, és élete minden napján újra és újra fejbe veri vele magát. Mily nagy butaság! Mily szomorú! Ezzel a bosszúval tönkreteszi saját magát. Ha megsértettek, bocsáss meg, feleljtsd el, és ne foglalkozz vele!

A Mormon könyve figyelmeztet erre: „És most, ha vannak benne hibák, azok emberek tévedései; ne kárhoztassátok tehát Isten dolgait, hogy szeplőtelennek találtathassatok Krisztus ítélőszéke előtt.”¹⁶

Az utolsó napi szentek viszonylag hétköznapi emberek. Most már az egész világon meg lehet találni

Brazília, São Luís

minket, 14 millióan vagyunk. És ez csak a kezdet. Arra tanítanak minket, hogy legyünk a világban de ne a világból valók.¹⁷ A lakosság közé vegyülve tehát hétköznapi életet élünk, hétköznapi családokban.

Arra tanítanak minket, hogy ne hazudjunk, ne lopjunk és ne csaljunk.¹⁸ Nem káromkodunk. Derűsek vagyunk és boldogok, nem félünk az élettől.

Hajlandóak vagyunk „gyászolni azokkal, akik gyászolnak... , és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen”¹⁹.

Ha valaki olyan egyházat keres, amely csak nagyon keveset követel, akkor ez nem az. Nem könnyű utolsó napi szentnek lenni, de hosszútávon ez az egyetlen igaz út.

Az ellenállás, a háborúk, a háborús hírek, a különböző helyeket érő földrengések²⁰ ellenére nincs oly erő vagy hatalom, amely megállíthatná ezt a munkát. Mindannyiunkat irányíthat a kinyilatkoztatás lelke és a Szentlélek

ajándéka. „Éppen csak annyira nyújthatja ki az ember satnya karját, hogy megállítsa a Missouri-folyót annak elrendelt folyásában, vagy hogy vizét felfelé fordítsa, amennyire megakadályozhatja a Mindenhatót abban, hogy az utolsó napi szentek fejére tudást árásson a mennyből.”²¹

Ha valamilyen terhet cipeltek, felejtétek el, hagyjátok annyiban. Sok megbocsátásra és egy kis bűnbánatra is szükségetek lesz, hogy a Szentlélek meglátogasson benneteket, és megerősítsen benneteket egy olyan bizonyosságot, melyről nem is tudtátok, hogy létezik. Figyelni fognak rátok, és megáldattok – ti és a tieitek. Ez egy meghívás, hogy jöjjetek Óhoz! Ebben az egyházban – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, amely a saját kijelentése szerint „az egyetlen igaz és élő egyház... az egész föld színén”²² – találjuk majd meg „a boldogság nagyszerű tervét”²³. Erről teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament* (1989), viii.
2. Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament*, ix.
3. 3 Nefi 27:2–5, 7–8.
4. Első elnökségi levél, 2001. febr. 23.
5. 2 Nefi 25:26.
6. Lásd Mózes 5:8; keresztelés: lásd 2 Nefi 31:12; 3 Nefi 11:27; 18:16; a betegek megáldása: lásd Tan és a szövetségek 42:44; a Szentlélek adományozása: lásd Moróni 2:2; papsági elrendelés: lásd Moróni 3:1–3; úrvacsora: lásd Moróni 4:1–3; csodák: lásd Tan és a szövetségek 84:66–69.
7. Lásd Hittételek 1:6.
8. Lásd Cselekedetek 1:3–11.
9. Cselekedetek 2:2–4.
10. Lásd Cselekedetek 2:38.
11. Tan és a szövetségek 1:20.
12. Tan és a szövetségek 89:18.
13. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
14. Lásd Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. A Mormon könyve címlapja.
17. Lásd János 17:14–19.
18. Lásd 2 Mózes 20:15–16.
19. Móziás 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. Tan és a szövetségek 121:33.
22. Tan és a szövetségek 1:30.
23. Alma 42:8.